

ALEYNA ILGAZ YAZDI – KİN

ALEYNA ILGAZ'IN HİKÂYESİ

Genç kız kısalı uzunlu, kumral saçlarıyla oynarken merdivenin tırabzanlarından sarkıtılmış olduğu ayaklarını sallıyordu. Eski bir apartmanın tepe katındaydı. Karşılıklı iki dairenin arasında oturmuş havanın ne kadar sıcak olduğunu düşünüyordu. Çatıya oldukça yakındı. Sanki teni kavruluyordu ve oturmuş olduğu mermer sıcacıktı. Yanında öylece boynunu bükmüş, yeşil bitki günlerdir süren bu sıcaklara ve susuzluğa dayanamamış olacak ki bir ölüyü andırıyordu. Ellerini saçlarından çekip tırabzanlara tutundu ve kafasını hafifçe eğdi. Hangisi daha çaresiz duruyordu? Sahi yüzü şu solgun bitkiden daha da mı solgundu? Hatırladı. Geçen sabah aynada duran kendi yansımalarını tanıyamadığını hatırladı. Yorgun muydu? Solgun mu? Yoksa daha fazlası mı? Kısa bir an bütün bunları unutup ıslıkla hafif bir melodi tutturd. Kendi kendine çaldığı bu melodi onu ta uzaklara, çocukluğuna doğru savurdu. Hayatta her şey bir şeyleri hatırlatırdı. Çünkü hayat onlarca desen kumaşın parçalara ayrılıp birbirlerine yamanmasından ibaretti.

Annesini yeni kaybettiği seneydi. O kadar küçüktü ki annesizliğin ne olduğunu bile şimdiki kadar derinden hissedememişti. Evde tuhaf bir huzursuzluk vardı. Okulda bir haftanın yedi gün olduğunu öğrenmişti ama o hiç yedi farklı günün olduğunu hissedemiyordu. Onun için bütün günler pazardı. Çünkü annesi gittiğinden beri evleri yağmurlu, puslu pazar akşamüstlerini andırıyordu. İşte çaldığı bu ıslık tam öyle bir günün ezgisiydi. Saat gece yarısını geçmiş dışarıda dolunay vardı. Evdeki bütün ışıklar kapalıydı. Eski tül perdeden sızan dolunayın ışığı ufak da olsa sızıyordu odaya. Korkudan sinmiş olduğu koltuk arkasında bir teselli olarak ıslık çalıyordu. Gıcırdayan eski tahtalardan heybetli birisinin odaya girdiğini anladı. Sustu. Susmak zorunda kaldı. Çok geçmeden arkasına sığınmış olduğu koltuğa ağır bir gövdenin kendini bıraktığını anladı. Babasıydı ve yine sarhoştı. Böyle zamanlarda ondan ödü kopardı. Sabah gördüğü babasından çok farklıydı. Canını yakardı, bağırır çoğu kez küfredirdi. Annesi gittiğinden beri babası böyleydi. Sabahları yorgun ve uykusuz, geceleri sarhoş ve ruhsuz.

Az önce çaldığı ıslık kendine doğrulttuğu bir silahtı. Bütün kötü anıları mermi gibi boşaltmıştı üzerine. Hatırladıkça tırnaklarını eline geçirdi. Kendinin ya da babasının canını yakmak istedi belki böylece. Şu apartmanda babasının ona yaşatmış olduğu çocukluğunu düşündü. Elinden kayıp giden çocukluğunu yok etmek istedi. Mutsuzluktan ağladığı geceleri silmek istedi hafızasından. Hatta gün geçtikçe daha da uzaklaştığı babasını da silmek istedi. Bütün bu huzursuzluğunun içinde huzur aradı. Tırabzanlardan sarkıtılmış olduğu bacaklarının altındaki apartman boşluğu bir okyanus oluverdi aniden ve az önce canını sıkan şu sıcak çatı gece karasına dönüştü. Çocukluğunda eski tül perdenin izin verdiği kadar görebildiği dolunay belirdi birden. Bu kez gözlerini kör edercesine ona doğru parlıyordu. Ve sanki büyük bir meltem esmişti de eski tül perde okyanusa doğru uçup gitmişti bütün kötülükleri yok edercesine. Okyanusun üstünü örtüp dolunayla buluşunca yakamoza dönüşüvermişti işte. Her şey güzeldi. Bırakmak istedi kendini huzurla kaplı gece karası okyanusa. Hafifçe hareketlendi olduğu yerde. Ayaklarının bir şeye değdiğini hissetti. Neden sonra o ana kadar dikkate almadığı solgun yeşil bitkinin ağır çekimde okyanusa doğru süzülüğünü fark etti. Kırılan seramiğin sesiyle kendine geldi. Altında kapkara duran okyanus şimdi kıpkırmızı olmuştu. Kan kırmızısı gibi. Tam da babasının geçen akşam ağzından gelen kan gibi. Aşağıya düşen solgun çiçek onu kendisine getirmişti. Gerçekle, babasının hastalığıyla yüzleştirmişti. Yıllarca içinde büyüyüp artan kini yerle bir eden babasının hastalığıyla. Bütün mutsuzluğunun mimarı babasına acıyordu. Hatta acımdan daha fazlasını yapıyor ona merhamet ediyordu.

Günlerdir Őu katta, tırabzanlarda kendiyile vermiŐ olduĐu ić hesaplaŐma bu yŪzdendi iŐte. Eve girip babasının dizlerine kapanıp aĐlamak istiyordu. BaĐıra çaĐıra aĐlamak. AĐlarken babasının ellerini saçlarında hissetmek istiyordu. Buraya kadardı iŐte iini kavuran kini yoktu artık. ŪnkŪ artık iyi bildiĐi bir Őey vardı. DaĐ gibi yıkılmaz sandıĐımız kin bile bŪyŪk acıların nŪnde duramıyor toz oluyordu. BŪyŪk acılar beraberinde merhameti getiriyordu. Merhamet beyaz bir mŪrekkep gibi simsiyah bir kaĐıdın Ūzerinde usul usul daĐılıyordu...